

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 5401 van 21 december 2007
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mohamad X, van Iraanse nationaliteit, op 12 december 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2007.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 december 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LENAERTS en van attaché K. GOOSSENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 31 oktober 2007, verklaart er zich op 1 november 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 26 november 2007, verstuurd op 28 november 2007.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven: *"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tabriz en hebt u de Iraanse nationaliteit. U zou eigenaar zijn geweest van een fabriekje van auto-onderdelen en op 8/05/1386 (Perzische kalender, komt overeen met 31 juli 2007 onze kalender) zou u naar de handelszaak van uw kennis R. zijn gegaan om gereedschap te kopen. U zou met hem gepraat hebben en hij zou gevraagd hebben of u soms een boek van Salman Rushdie wou lezen. Hij zou u een verboden boek en een samenvatting ervan hebben meegegeven alsook een videocassette met een speech van Khomeini gefilmd na de revolutie in Behesata Zahra. Hij zou u ook gevraagd hebben de samenvatting door te geven aan uw vrienden. U zou de items in uw tas hebben gestopt en u zou zijn teruggedaan naar de fabriek. Toen u 's avonds naar huis reed zou u gestopt zijn aan een controlepost van Nirouye Entezami (de reguliere politie en de Bassidj (mobilisatie van de verdrukten). Ze zouden u tegengehouden hebben en ze zouden opmerkingen gemaakt hebben over de Westerse klassieke muziek die u niet stiller had gezet. Daarna zou ze de koffer hebben nagekeken en ze zouden u gevraagd hebben om uw afgesloten tas te openen. Omdat er verboden materiaal in zat zou u echter gewoon zijn doorgereden. De ordediensten zouden op uw wagen hebben geschoten en omdat u uw hoofd naar beneden hield zou u iemand, vermoedelijk een lid van de Bassidj hebben omvergereden. Een eindje verder zou u uw wagen hebben achtergelaten en u zou te voet naar huis zijn gegaan om geld en kleren op te halen. De volgende dag zou u de bus hebben genomen naar Zahedan waar een kennis u in contact kon brengen met een smokkelaar. Na een verblijf van enkele weken in Zahedan zou men u met een lijkwagen door Pakistan naar Kashmir hebben gereden. U zou onderweg niets gezien hebben omdat u in een doodskist zou gelegen hebben. De tocht zou enkele weken geduurd hebben en vanuit Kashmir zou u per ambulance naar Mumbal gebracht zijn. Daar zou u iets meer dan twee maanden in een privé-woning verbleven zijn. U zou een Lets paspoort hebben gekregen van de reisagent en u zou via Dehli naar Brussel gevlogen zijn. Op 31 oktober 2007 kwam u aan op Zaventem. U werd opgepakt omdat u niet over een geldig reisdocument beschikte. Op 1 november 2007 diende u een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw identiteitsboekje en twee convocaties waarin u gevraagd wordt zich te melden op respectievelijk 21/05/1386 (12 augustus 2007) en 21/07/1386 (13 oktober 2007) in de hoedanigheid van beschuldigde naar aanleiding van een rapport van de politiediensten tegen u. Een kopie van uw Lets paspoort werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij het administratief dossier gevoegd."*

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
  - aan de twee door verzoeker neergelegde convocaties kan geen bewijskracht worden toegekend omdat deze niet beantwoorden aan een aantal wettelijke vormvereisten;

- de geloofwaardigheid van het relaas wordt verder ondermijnd door een aantal onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1. In een enig middel afgeleid uit een schending van artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat hij voldoende gegevens heeft aangebracht dat hij zijn land heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging en dat er zwaarwegende gronden bestaan dat hij wanneer hij terugkeert, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker wijst op het subjectieve en het objectieve element van de vluchtelingdefinitie. Waar verzoeker voor de subjectieve elementen verwijst naar zijn relaas haalt hij voor de objectieve elementen de voorgelegde convocaties aan en verwijst hij naar enkele internationale rapporten over de mensenrechten en rechtspraak in Iran. Verzoeker legt de nadruk op de onvoorspelbaarheid van de sancties en de onevenredige straffen en de beperking van de vrijheid van meningsuiting.

Verzoeker wijst tevens op het gegeven dat zijn onderneming in beslag werd genomen door de Iraanse overheden hetgeen de ernst zou moeten aantonen en beroept zich verder op het voordeel van de twijfel.

Verzoeker stelt dat zijn beperkte kennis over het boek van Rushdie geheel logisch te verklaren valt, aangezien hij reeds enkele uren nadat hij het boek had gekregen werd tegengehouden.

Dat verzoeker niet meer wist welke westerse muziek er speelde in zijn auto op het moment dat hij werd aangehouden is volgens hem niet van essentieel belang.

Net zo moet de verklaring van verzoeker dat de video van Khomeini verboden is, gezien worden in de bredere context. Men zal hem immers beschuldigen van het beledigen van de Islam en verzet tegen de religieuze en politieke macht.

Verzoeker vraagt minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. De Raad stelt vast dat uit informatie aanwezig in het administratieve dossier blijkt dat aan de door verzoeker neergelegde documenten (convocaties) geen authenticiteit kan worden toegekend. Zo blijkt het dossiernummer niet correct te zijn aangezien de verwijzing naar het nummer van de kamer die het behandelt, ontbreekt. Ook de naam van het gerechtelijk complex in hetwelk de rechtbank zich zou bevinden evenals het adres van de rechtbank ontbreekt. Tenslotte wordt vastgesteld dat verzoeker het originele document neerlegt daar waar gebruikelijk is dat het originele exemplaar in handen van de deurwaarder blijft en aan betrokkene enkel een doorslag wordt bezorgd. Deze informatie is afkomstig van twee vertrouwensadvocaten uit Iran. Met betrekking tot de deskundigheid van deze vertrouwenspersonen blijkt verder uit het administratief dossier dat de eerste advocaat reeds enkele jaren samenwerkt met twee Westerse ambassades in Teheran voor de authenticatie van documenten en de tweede advocaat een specialist strafrecht is. Beide personen hebben een jarenlange ervaring op juridisch gebied en staan als betrouwbaar, onafhankelijk en deskundig bekend. Hun deskundigheid werd door de CEDOCA-researchdienst kritisch geëvalueerd. Uit deze evaluatie bleek dat de resultaten van de onafhankelijke analyses van de advocaten gelijklopend waren. De analyses van de door verzoeker neergelegde documenten geven duidelijk en uitgebreid aan omwille van welke redenen het valse documenten betreffen (R.v.St., nr. 124.415 van 20 oktober 2003). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot

het opmerken dat er geen vormvereisten zijn, dat er wel degelijk voldoende duidelijk vermeld staat waar hij zich diende aan te bieden en dat tenslotte de rechtspraak in Iran volledig arbitrair is. De Raad stelt vast dat verzoeker terzake niet kan overtuigen en hij er niet in slaagt de specifieke informatie van de Commissaris-generaal te weerleggen. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing kan er dan ook geen bewijswaarde aan de documenten gehecht worden en kan worden besloten dat verzoeker een poging ondernam op bewuste wijze de Belgische overheden te misleiden.

De Raad stelt overigens vast dat verzoeker reisde met een vals Lets paspoort met een valse identiteit. Bij aankomst in België bleef verzoeker volharden in deze valse identiteit. Het is maar na de indiening van zijn asielaanvraag de volgende dag dat verzoeker zijn ware identiteit bekend maakte en toegaf dat de opgegeven identiteit vals was. Ook deze vaststelling bevestigt de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag.

De bestreden beslissing stelde voorts vast dat verzoeker wiens asielaanvraag gebaseerd is op het bezit van verboden materiaal (een boek en een videocassette) hierover vage en niet met de werkelijkheid overeenstemmende verklaringen aflegt. In casu wist verzoeker niet waarover het boek ging en wist hij zelf niet welk boek het betrof. Ook blijkt uit de bestreden beslissing dat uit informatie van de Commissaris-generaal blijkt dat het bezit van de video van Khomeini helemaal niet strafbaar is en is de straf voor het bezit van het boek van Rushdie niet de executie, maar enkel een boete of, in uitzonderlijke gevallen, zweepslagen (zie informatie CGVS in het administratief dossier). Van iemand die stelt de politiediensten bij een controle te moeten ontvluchten omdat er een bepaald boek en een video in zijn koffer terug te vinden zijn, mag in redelijkheid worden verondersteld dat deze hierover voldoende duidelijk kan uitweiden. Dit is zeker het geval wanneer deze persoon hierdoor zijn land meent te moeten ontvluchten en om deze reden bescherming vraagt bij de Belgische overheden.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het opwerpen van vergoelijkingen, ontkenningen, maar brengt geen harde elementen die toelaten aan de motieven en informatie van de Commissaris-generaal te twijfelen. Voor zover verzoeker verwijst naar internationale rapporten en ambtsberichten kan worden opgemerkt dat deze geen betrekking hebben op de concrete situatie van verzoeker en dat een verwijzing naar dergelijke algemene rapporten en ambtsberichten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat het eigendomsbewijs van verzoekers bedrijf, dat door verzoeker werd overgemaakt bij het verzoekschrift, geenszins een bewijs vormt van effectieve vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Met betrekking tot de beweerde inbeslagname van zijn bedrijf kan worden vastgesteld dat deze niet wordt aangetoond met concrete elementen.

3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. Verzoeker meent tenslotte minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.
2. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging

overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Op dit ogenblik is de situatie in Iran niet van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 december 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER,   wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS,   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

A. VAN ISACKER.